

Ennyi történt

Törpenyúl volt ökegyelme,
Zsóka névre hallgatott,
kedvence volt kicsi lánynak,
vele ágyba bújhatott.

Nyalogatott kis nyelvével,
nevezük ezt puszinak,
apró orra mindig mozgott,
ő maga volt a szimat.

Fekete volt bundácskája,
feje, füle, tappanca,
boldog volt, ha simogatta
jó barátja: gazdija.

Ketrecben telt éjszakája,
nappal övé volt szoba,
felfordulást bizony csinált,
volt ám néha galiba.

Ahogy nézett, ahogy rágott,
az volt maga a csoda,
úgy érezte ama kislány:
ettől is van otthona.

S jött a baj és jött a halál,
Zsóka nyuszi odalett,
gazdija, a kicsi Helga
megvolt, mégis elveszett.

Elveszett a kicsi Helga,
nem értette önmagát,
nem érthette, hiszen gyorsan
megváltozott a világ.

Néhány napig nem értette
(sírt is bizony jó sokat),
hogyan lehet, hisz tegnap még volt –
kereste az okokat.

Rájött, hogy már végleg vége,
hétköznapiak rendje ez,
minden élet így végződik,
törvény ez, mint megszeregy.

Nem sírt többé, de szeméből
eltűnt az a gyermeki,
ami megvolt nyúlhaláláig,
s ami végleg veszett ki.

Elment egy nyúl, végleg, csendben,
gazdája már nem gyerek,
ennyi történt, mindennapos,
mással is már megesett...